

Det er næsten skræmmende, som jeg føler mig hjemme her i Nepal

Nikoline Høgsgaard er i Nepal for at undersøge mulighederne for at starte et volontørprojekt i Dialogos regi - støtter lidt af foreningen.

Den 22. november 2007

Hej allesammen!

Det er et mirakel hvis denne mail kommer frem! Denne computer forlanger langt mere tålmodighed end menneskeligt er. Halvdelen af bogstaverne er slidt af, og musen kan ikke forstå, når man trykker på den, lidt upraktisk! Så jeg undskylder diverse trykfejl. Men når det er sagt, så skal det siges at jeg har det fantastisk!

Det er næsten skræmmende, som jeg føler mig hjemme her I Nepal. Folk er utroligt søde, hjælpsomme og smilende. Skønt! Idag er jeg ude at besøge det børnehjem, som jeg skal sende volontører ned til. Der bor 20 børn på hjemmet, et forældrepar plus en 'manager'... Der er en rigtig rar stemning, og taget i betragtning, hvad børnene må have været igennem, før de kom til hjemmet for 8 måneder siden, er der en imponerende god og harmonisk stemning på stedet. Hvor er de børn dog disciplinerede!

Efter jeg er færdig med at skrive her, skal jeg tilbage til hjemmet og spise med til aften, joine deres to gange daglige meditation og desuden overnatte til i morgen. Manageren snakker heldigvis engelsk, så hende har jeg brugt lang tid på at snakke med idag om stedet og børnene, rigtig spændende! Desværre kan børnene et absolut minimum engelsk, så der bliver noget at se til for de første volontører, men jeg misunder dem vist allerede, for hvad de skal i gang med ... det bliver fedt!!

Jeg har fået så mange inputs til mulige projekter, kontakter o.s.v., at mit hoved snart nægter at tage imod mere, men det er jo bare super! Lige nu sidder jeg på en meget local internetcafe, og Diku som boede hos os i Beder et halvt år, sidder ved siden af. Omkring mig bliver der snakket løs på nepahli, og ude fra gaden kan jeg konstant høre dyt og brummen fra de mange utålmodige billister som stædigt spærrer vejen for hinanden!

Det er ved at blive mørkt, og I modsætning til de foregående aftener er der en mere dæmpet stemning efter afslutningen af hinduernes største festival, Tihar. Under Tihar går tingene bare langsommere! Jeg har forsøgt at være effektiv, besøge en skole, undersøge boligmuligheder for volontørerne ... det er også lykkedes efter adskillige kopper te, glas whisky, diverse ceremonier, tikær (plet i panden), blomsterkranse, oliebrød, anden slags oliebrød, helhakket hane og endnu en sjus whisky. Man kan jo ikke sige, det er det værste, man kan blive forsinket af, men det var lidt svært at bryde ind i en søster-bror pucha for lige at høre, hvilken emailadresse det så var, jeg kunne kontakte rektoren for skolen på en anden gang?

Også ude i bjergene fejrede de Tihar. I Salleri hvor vi boede før og efter vores trekkingtur, var den sidste aften proppet med små levende lys og smagløse lyskæder, som forkølet hakkede sig gennem en 'jingle bell' eller 'we wish you...' melodi. Det var iøvrigt også en fantastisk trekkingtur, vi havde ud derfra! Det var utrolig spændende at være med ude og møde folket, være med til workshop, hvor vi blev overhængt med blomster, og Dialogos fortalte om det kommende projekt i området. FEDT!!

Mit hoved er helt ophedet. Selv om vejret ikke har været helt optimalt, har min næse bestemt mødt en solstråle eller to, også rigtig rart! Nu har de sat popmusik på herinde, rigtig flødepop som akkompagnerer gadelivet rigtig godt. Ej, hvor hyggeligt! Der har, siden vi kom tilbage til Kathmandu, været fuldt program, og jeg har en fornemmelse af ikke helt selv at kunne følge med til at opleve alt det, jeg oplever.

Det er lidt hårdt og vildt fedt på samme tid. Også fordi der ikke har været plads til at lege turist, men i stedet har jeg snakket med så mange mennesker med dårligt engelsk og underlig accent, hvilket krydret med deres tit alt for ydmyge høflighed, godt kan føre til nogle frygtelige misforståelser! Suk...

Men de er simpelthen så søde de kære nepalesere – et folk efter mit hoved: rolige, let til latter, åbne, og allerbedst: tingene sker, når de sker og ikke et sekund før eller efter eller til nogen som helst aftalt tid! Jeg kan ikke tro, jeg har været bestemt til at blive dansker, hvad det angår ... Puh, der er så meget at fortælle, det er lige med at grave det hele frem, mens jeg sidder her!

Nå, hvad jeg ville frem til med, hvad jeg lige skrev er ... Forhåbentlig efter mødet med Sangheeta og den tilhørende skoles rektor imorgen, og ... aftjekning af sidste bomuligheder - så har jeg forhåbentlig fri til at tage den lidt med ro og få set alle de der ting, man SKAL have set som velopdragen turist. Det er det, jeg elsker ved at rejse på den her måde; man befinder sig i Nepals skød hele tiden og ikke i alle de her turistprægede områder, hvor man giver de meget autentisk påklædte lokale penge for at tage foto af dem eller for at få en tika i panden...

Men alt i alt, så går det bare forrygende, projektet har virkelig fået vind i sejlene, ideerne overfalder mig fra alle sider, og de praktiske foranstaltninger falder næsten på plads af sig selv; så kender vi lige nogen som kender nogen som har... osv. Nu mangler jeg bare volontørerne. Er begyndt at tygge på hvor de rigtige typer befinder sig, og hvordan man får dem gaflet, det bliver også interessant og komme hjem til! Nu tror jeg tiden er ved at være gået, og jeg kan i det fjerne høre en ordentlig portion dalbaath (en ordentlig omgang ris med grøntsager og snask man får OVERALT!) kalde på mig...

Nu håber jeg bare denne kære computer er i stand til at sende... Vi ses snart tilbage i Danmark, hav det skønt!